

Smádreingjafinalin hjá TB og Skála aftaná finaluna

Smádreingjafinalan TB—Skáli 4—0 (2—0):

Bjargaðu TB eitt meistaraheiti

Sjálvt um TB í ár hevur verið langt frammi í øllum deildum, eydnaðist tað bert at vinna eitt meistaraheiti og var tað í smádreingjadeildini har TB vann á Skála

Veðrið var gott, tá seinni finaludysturin í smádreingjadeildini millum TB og Skála byrjaði suðuri á Sevmýru seinasta leygardag, men tá spælt var í 15 min. byrjaði at oysa niður og helt á allan dystin, so hetta kom at tarna spælinum eitt sindur.

mál á rað, eitt sokallað »hat-trick«.

Eitt mál afturat eydnaðist tað TB at skora og var tað Pætur Dam, ið headaði í netið aftaná hornaspark.

4—0 til TB gjørdist endaliga úrslitið, og vann TB sostatt finaluna við samanlagt 5—0.

Tá hesi bæði smádreingjafinalir við teimum umstøðum teir høvdu, kláraðu seg so væl, er vón um, at um nokur ár kunnu bygdafelegini eisini gera seg galdandi í teim eldru deildunum í størri mun enn nú.

Uppiborið

At enda vil SOSIALURIN ynskja TB tillukku við uppibornu finalusigrinum og meistaraheitinum.

jk

Málmøguleikar

TB hevði vunnið fyrra dystin, ið varð leiktur á Skála, við einum máli móti ongum, so skuldi skáladreingir gera sær nakrar vónir um at vinna meistaraheitið, máttu teir vinna við tveimum málum, men hetta vildu tvøradreingir annarleidis.

Teir vunnu beinanvegin miðvøllin og høvdu nógv ar málmøguleikar, men ikki fyrr enn leikt var í 22 min. eydnaðist tað Jens Petur Brattalið at skora til 1—0.

Skoraði hat-trick

Sami Jens Petur royndist hendan dagin ein góður framherji fyri TB, hann skoraði ikki minni enn trý

Tey smáu feløgini

Tað gleðiliga við smádreingjadeildini í ár er, at tað eru tey smáu bygdafelegini, ið ein serliga hevur lagt merki til.

Í sinari semifinalu vann TB á Streymi, nýggjasta fótbóltsfelagnum í landinum, ið enn ongan vøll hevur at venja á, og Skáli vann í sinari semifinalu á stórfelagnum B36 og tað er fyrst í ár, at Skáli hevur fingið egnan vøll.

Betri vónir

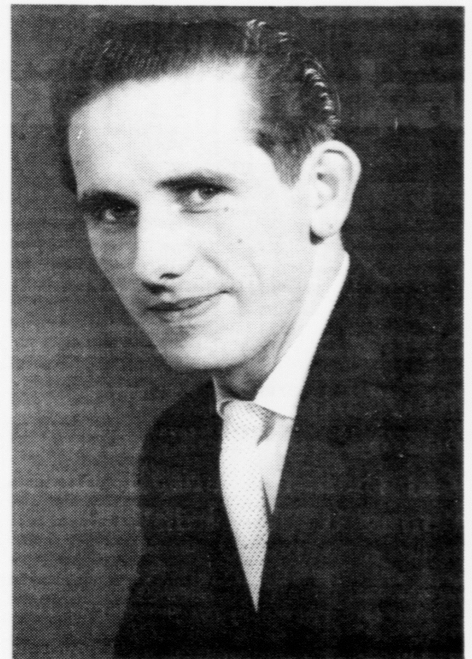
Hesi úrslit hjá Streymi og Skála geva okkum góðar vónir um, at breiddin innan feroyska fótbóltsins skal vera enn størri.

Jákup Luth. Joensen farin

Jákup Luth er deyður, 42 ára gamal. Hjartað steðgar á eina lotu av boðunum. Tað sama aftur, sum tá tað í fjør frættist um hansara álvarsomu sjúku; bara hevur vónin síðani ligið ímillum, at øll tann stóra og næstan ómenneskjansliga harða viðgerðin skuldi geva úrslit.

Kendi hann fyrst bara sum áskoðari. Á vøllinum sum fótbóltsleikari í HB, feroysameistari og á landsliðinum. Og á pallinum í Sjonleikarhúsinum, tá ið Goggan spældi. Síggi fyrri mær hansara døkku, sterku eygu út yvir trankan á dansigólvinum, tætt hjá og kortini heilt í sinum egna heimi.

Síðani, tá ið vit komu at arbeiða saman, undraði tað meg ofta, hvussu nógv hann dugdi, og hvussu víða hann rakk. Hann var verkfrøðingur og arkitektur so frægur sum nakar; hann hevði ongi mark ímillum tey mark, sum almenn prógv geva, tí alt hevði hann lært seg sjálvur. Ongan spurning kundi tú seta um okkurt tekniskt ivamál, uttan at hann annaðhvørt visti at svara ella visti, hvussu hann skuldi finna svarið. Um tað var ein spurningur um vegprofilar, um ferðslumál, um húsabygging ella býarvækstur og samfelagsgeografi. Ella um fysikk og astromi. Minnist, at eg skilti ongantið 4. demen-

siónina og tað vaksandi verðinsrúmið, fyrr enn hann ein morgunin greiddi mær frá, sitandi við tekniborðið uppi yvir tekningini av einum vegbrunni til eina kommunala útstykkning.

Alt kundi tú tosa við hann um. Hann hevði ikki eina meining um hvat sum helst, men tað sum er bet-

ur: eina meting. Hon kom sum eitt liðandi, væl umhugsað svar, og tú kendi teg altíð klókari aftan á tað. Kundi viðhvørt koma til hansara við onkrum knappligum hugskoti, standa og veipa og greiða ótolin frá, meðan hann lurtaði; og tá var tað hansara tryggja meting, sum avgjærdi um tað loysti seg at gera meira við tað ella ikki. Í hansara dagliga arbeiði legði hansara skilgáða reidilighet eina ósagda virðing uttan um hann. Vit vistu, at um hann ikki segði alt, sum hann hugsaði, so meinti hann alt, sum hann segði, og tað var eftirfarandi í øllum.

Tað standa í Havn eini 15—20 sethús, sum hann hevur teknað. Hús sum ikki gera seg upp, men sum kortini taka seg burturúr, hava sín egna, livandi dám og eina eyðkenda dygd. Men tað arbeiðið, sum fólk munnu kenna best, er skipanin av økinum uttan um býráðshúsin, gamla kommunuskúlan. Sunnanfyri og vestanfyri sá hann tað næstan liðugt, meðan enn restar at fáa bilarnar burtur og gera sjálvan garðin til eitt prýði fyri býnum. Fyri okkum, sum kendu hann, verður tað hovuðplássíð í býnum eitt dagligt minni um hann.

Eitt gávurikt og klókt fólk er farið á so órimuliga ungum árum, og vit hava einki at víga upp móti máttloysinum uttan eitt sterkt og livandi minni um hann.

Í djúpari samkenslu við konuna og gentunum.

Fanny Dam

Gunnar Hoydal

komur dattu tíverri niður, fyri, tá ið Ellemi flutti upp til Yorkshire í Norður-Englandi. Meðan tey búðu í Westcliff, vóru Ellemi og familjan hennara nær knýtt til Church of England kirkjuna, Saint Andrew's, har hon tók lut í ungdomsarbeiðnum. Adressu sína gav hon til allar feroyingar, hon kom á tal við og var glað, tá ið onkur av teimum kom at vitja. Bliðskapurin var al-

tið stórur og hjartaligur í heimi teirra.

Aftaná at vera flutt til Yorkshire, helt hon á at virka fyrri onnur. Til demis hjálpti hon, saman við øðrum konum í Guisborough, sjálvboðin og ólönt til at gera dagverða eina ella tvær ferðir um vikuna til eldri fólk, ið kanska ongan góðan áttu. Hetta sjálvboðna hjálpararbeiði, ið WOMEN'S VOLUNTARY SERVICE

rekur, kallast »Meals on Wheels» og er í teim flestu býum í Onglandi. Eisini aðrar feroyskar konur eru við í hesum arbeiði.

Sjálv havi eg kent Ellemi í 16 ár. Hon var eitt hjartagott og positivt menniskja og hevði nógv ar góðar síður. Eftir pápa sín hevði hon arvað hetta: at kunna greiða frá øllum, ið hon upplivdi, so at hon hugtók tann, ið lurtaði eftir.

Føroyar og alt, sum fyrifórst í Føroyum, hevði hennara størsta áhuga. Hon segði við hvørt: »Eg eri eingilskt gift, men hjarta mitt er feroyskt«. Hon var góð við sínar nógvu vinir og familju í Havn, Sørvági og Vestmanna. Í Danmark, har ein bróður hennara búði, dæmði henni eisini sera væl.

Nú er Ellemi farin, men eftir eru tey góðu minni. Feroyingar í Onglandi og serliga um London-leiðina hava mist ein góðan og trúgván vin. Tankar okkara eru hjá tygum, Rasmus! Ken, Norman, Roland við familjum. Friður verður yvir minnið um Ellemi hjá Rubek.

Minningarorð

Týsdagin 19. september fingi vit tey tungu boð, at Ellen Marie Fuggle, Ellemi hjá Rubek, var deyð bert 57 ára gomul. Hetta kom øllum okkum, ið kendu hana, ógvuliga dætt við. Hóast vit vistu, at hon hevði verið álvarsliga sjúk, høvdu vit tó vónað, at hon kundi mennast aftur og liva í nógv ár afturat. Í slíkum tungum lötum verður ofta spurt, hvi menniskjur, sum Ellemi, við teirra ljósa og glaða sinnalag, ið spjaða gleði rundan um seg, alt ov tíðliga fara hiðani. Til slíkan spurning hava vit menn-

iskjur einki svar og koma ei heldur at fáa tað.

Ellemi varð, sum so mangar aðrar feroyskar gentur undir krígunum, gift við eingilskmanni. Hon fekk eins og tær flestu ein góðan mann. Tey fingi 2 synir, sum tey bert hava havt gleði av. Ta tíðina, tey búðu í Westcliff í Essex, gjørdur hon og Ken eitt stórt arbeiði fyri feroyingar, ið búðu í London og har nærhendis. Eisini í tí donsku kirkjuni í London vóru tey virkin; har komu feroyingar tá saman 3 ferðir um árið. Hesar sam-